HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

אמימר אמר אף אינו ממעט חלק בכורה. אותו טומטומ שנקרע ונמצא זכר אם הוא פשוט ואינו בכור וכל נכסי האב תשעה מנים והן אלשה בנים בכור ופשוט וטומטום חולקים הנכסים תחלה לשלשה חלקים כאילו אין כאן כי אם בכור ופשוט והטומטום כמאן דליתיה ומגיע לחלק הבכור ששה מנים שהן ב' חלקים לפי שהבכור נוטל פי שנים בפשוט נמצא חלק בכורה שלשה מנים חוזרים וחולקים הששה מנים הנותרים בין שלשתן נמצא הבכור נוטל חמשה מנים והטומטום ופשוט נוטלין כל אחד שני מנים אבל אי הוה ממעט לא היה נוטל הבכור אלא ארבעה וחצי מנים פי שנים כנגד כל אחד דנהי דאינו ממעט חלק בכורה אבל חלק פשוט מיהא ממעט מכולו: **מאי טעמא וילדו לו בנים.** והיה הבן הבכור מי שהוא בן בשעת לידה חולק הבכור כנגדו חלק בכורה וממעט לחלק בכורה מן הבכור דהכי משמע קרא כנגד הבנים משעת לידה יטול חלק בכורה דהיינו חלק גדול ולא נחשוב טומטום עמהם שלא יטול הבכור אלא כנגד שנים מהם דכשהן מרובין ממעיט חלק בכורה: **אף אין אמו טמאה לידה.** שבעה אם נקרע ונמצא זכר וגם לא שבועיים אם נמצא נקבה דבתיב וילדה זכר וטמאה והכי נמי כתיב ואם נקבה תלד וטמאה שבועיים[ו]. יולדת טמאה היא אע"פ שאינה רואה דם: **אף אינו נימול לשמנה.** לדחות שבת כדדרשינן (שבת דף קלב.) **וביום השמיני ביום אפילו בשבת: המפלת טומטום.** וכל זמן שלא נקרע מספקינן ליה בזכר ובנקבה: **אנדרוגינוס.** שיש לו זכרות ונקבות: **תשב לזכר.** ימי טוהר לזכר וימי טומאה לנקבה שתטמא שבועיים משעת לידתה אפי' אם לא תראה דם ומשבועיים ואילך תשב על דמי טהרה אם תראה דם עד ארבעים לילדתה דהיינו ל"ג ימי טוהר לזכר חסר ז' ימים שמנתה שבועיים לטומאה מספק: **פיובפא דרב שרביא.** דכלל כלל לא תשיב לה לטומאה ולא לטהרה: **נימא פיהוי נמי טומאת לידה דקתני תשב לזכר:** **תנא.** דתמסכת נדה ספוקי מספקא ליה אי אמי וילדה זכר דהכי משמע לידה בין לגבי טומאה בין לגבי מילה ואזיל לחומרא ליתן עליו חומרי זכר דשמא לא דרשינן אמי וילדה זכר דהכי דבעינן דליהוי זכר אלא לבדאמרינן במסכת נדה (דף לא.) אשה מזרעת תחלה יולדת זכר ורב שיזבי נמי לחומרא קאמר דלא דחייא מילתא שבת בדלמא דרשינן וילדה זכר שיהא זכר משעת לידה אבל רב ברביא לקולא דרשם דקא פטר לה מטומאת לידה הלכך אי לאו דפשיטא ליה לא הוה דרשם לקולא הלכך הויא לן בריית תיובתיה: **אי הכי.** דמספקא ליה היכא דנקרע ונמצא זכר אם אמו טמאה לידה אי לאו א"כ אמאי יהבינן ימי טוהר לזכר כדקתני לזכר ולנקבה דהיינו ימי טוהר לזכר וימי טומאה לנקבה הלא שמא אם יקרע ימצא זכר ושמא איכא למידרש וילדה זכר לטהר את אמו מדין לידה ודין ימי טומאה דין ימי טהרה לית לה ואמאי יהבינן לה ימי טוהר כלל הכי הוה ליה למיתני תשב לזכר ולנקבה ונלדה וה"פ תשב לנקבה ימי טומאה דנקבה שבועיים אפי' בלא ראיית דם דלמא נקבה היא ונלדה לאחר שבועיים מיד אם תראה דם הויא טומאה נדה (ג) מספיקא דלמא זכר הוה ואית לן למידרש עד שיהא זכר משעת לידה ולית לה ימי טוהר כלל. במסכת נדה [דף ג.] מקשינן למה הוזכר זכר כלומר בכל מקום דקתני לנקבה ונלדה למה לי למיתני לזכר בהדייהו אם ליתן לה ימי טומאה דזכר הא קתני תשב ולריך שבועיים ואם ליתן לה ימי טוהר דזכר הא קתני ונלדה דמשמע דלא ניתיב לה ימי טוהר כלל ומשנינן נפקא מינה שאם תראה יום ל"ד ולידתה ותחזור ותראה יום מ"א הויא מקולקלת למנייתה שמא לא הוה לה ימי טוהר והיתה תחלה נדה בראיית יום ל"ד ובראיית מ"א הויא תחלת זיבה ואם תראה שלשה רצופין לריכה ז' נקיים וקרבן או שמא זכר ילדה וראיית יום ל"ד היו ימי טוהר ועתה בראיית מ"א הויא תחלת נדה הרי היא בספק זבה ונדה (ד) עד שתשב ז"ן ימים נקיים כדמפרש במס' ערכין (דף ח.). ואם ישבה לה י"ן נקיים (ה) ורואתה יום י"א הרי היא תחלת נדה וז' ימים הללו אין בהן אם תראה כל ז' ימים הללו או אם לא תראה כי אם ראייה ראשונה טובלת בליל שמיני ומשמשת עם בעלה ואחר ז' ימים הללו בתין י"א יום של ימי זיבה אם תראה בתחלתן אם בסופן אלשה ימים רצופין הויא זבה גדולה ולריכה ז' נקיים וקרבן ועונה לא תחזור לקדמותה להיות תחלת נדה עד אחר ז' נקיים ואם לא ראתה בכל י"א יום הללו עד י"ב הרי היא תחלת נדה בכל המשפט אשר פירשתי ולכך נקראו י"א יום שבין נדה לנדה: **קשיא.** [ו]אבל תיובתא ממש אינה בשביל שאסר מן ח) הבריית דמלי למימר תני לזכר ולנקבה ולנדה: (הגה"ה. לכך הוחכר זכר שאם תראה יום ל"ד ולידתה אמרינן טומאה היא ואע"ג דאלתי משכי ימי טוהר דזכר דמספקינן ליה בלא ולד ותשב לנדה וכי הדר חזיא ליום מ"א שהוא מ' לראייתה ותראה להיות שומרת יום כנגד יום אמרינן ולד היה וחכר היה וראייה דיום ל"ד דם טוהר הוה והשתא הוא דהויא תחלת נדה והשתא מקלקלינן לה דלא טבלה עד מ"מ שהוא שמיני לראייה אחרונה ואי לאו משום ספיקא דזכר הוי טבלה לאחר ביום מ"ג ממה נפשך אי לאו ולד הוא הרי היא שומרת יום כנגד יום ואי ולד הוא ונקבה הוה אלתי הוי דם טוהר עד שמונים וספיקא דזכר מקלקלא לה. וכן לענין נקבה כלומר וספיקא דנקבה מקלקלא לה עד פ"ח דלא טבלה עד פ"ח ט) [אי ראתה ביום ע"ד] ואי הוה פשיטא לן דלא ולד הוא הוה טבלה לאחר ביום [פ"ב] דראיית פ"ח בי"ח יום שבין נדה לנדה היא ומשום דמספקינן דלמא ולד הוה וראיית שבעים וארבעה דם טוהר אמרינן דהשתא הוא דהויא תחלת נדה. כן פירשה רבינו שלמה זצ"ל (נדה דף ל.) ע"כ הגה"ה): **בן.** ויהיה הבן שיהא בן משעת לידה: **ולא טומטום.** ואע"פ שנקרע אחרי כן ונמצא זכר: **כדרבי אמי.** דטומטום שנקרע אע"פ שנמצא זכר אינו נוטל פי שנים [לעיל קכו:]: **אלא בכור ולא ספק לאפוקי מאי.** אי לאפוקי ספק בכור פשיטא דלא שקיל חלק בכורה אע"כ מייתי ראיה שהוא הבכור: **לאפוקי מדדרש רבא.** דמסברא אית ליה ואתי קרא למעוטיה: **שתי נשים.** שלא אחד אחד: **במתנה.** ואין יודע שיהה קדם להיות ראשית אונו: **כופתין הרשאה זה לזה.** יש לו לבכור קודם חלוקה ויכול בכורה מן האחין אם בכור אחי תנו לי בשביל עצמי ואם לאו תנו לי חלקו ופסקין לעיל [סס] יש לו לבכור קודם חלוקה ויכול למכור וליתן חלק בכורתו לכל מי שירלה ואך מילתא אתא קרא למעוטי דאע"ג דמדינא אית ליה גזירת הכתוב הוא שלא יתנו לו חלק בכורה מן הספק: **אמר ליה רב פפא לרבא.** כשדרש כן: **הוכרו.** בשעת לידה אע"ג דלבסוף נתערבו כו' דהוה ליה בכור ודאי שעה אחת וקרא לא אתא למעוטי אלא מאי דדמי טפי למעוטי כגון דלא הוכרו כלל דהוה ליה ספק בשעת לידה דהכי משמע והיה הבן הבכור [דברים כא] שיהא בן משעת לידה ולא טומטום שיהא בכור משעת הוייה ולא ספק. ושמעינן מהכא דהכי הלכתא דאם הוכרו ולבסוף נתערבו מיהא כותבין הרשאה: **היו מוחזקין.** לאו בעדים שמעידין שראו שנולד קודם לאחיו דאם כן אין האב נאמן אלא בקול בעלמא כעין שאמרנו למעלה [דף קכו:] דהוו קרי ליה בוכרו: **על אחד.** מן הבנים מהו מי מהימנינן לאב במקום חזקה שמכחשת דבריו או לא:

אמימר אמר [א]אף אינו ממעט חלק בכורה שנא' [ב]1 **וילדה לו בנים עד שיהא בן בשעת לידה** [ג]**רב** (ד) [ג]**שיזבי אמר אף אינו נימול לשמנה דאמר קרא** 2**אשה כי תזריע וילדה זכר וביום השמיני ימול עד שיהא זכר משעת לידה רב שרביא אמר אף אין אמו טמאה לידה דאמר קרא אשה כי תזריע וילדה זכר וטמאה שבעת ימים עד שיהא זכר משעת לידה מיתיבי**[ד] [ד]**המפלת טומטום ואנדרוגינוס תשב לזכר ולנקיבה תיובתי' דרב שרביא תיובתא לימא תיהוי תיובתא דרב שיזבי תנא ספוקי מספקא ליה ולחומרא אי הכי תשב לזכר ולנקבה ולנדה מיבעי ליה קשיא אמר רבא תניא כוותיה דר' אמי בן ולא טומטום** (ה) **בכור ולא ספק בשלמא בן ולא טומטום כדר' אמי אלא בכור ולא ספק לאפוקי מאי לאפוקי מדדרש רבא דדרש רבא שתי נשים שילדו ב' זכרים במחבא כותבין הרשאה זה לזה א"ל רב פפא לרבא והא שלח רבין דבר זה שאלתי לכל רבותי ולא אמרו לי דבר ברם כך אמרו משום** [ו]**ר' ינאי הוכרו ולבסוף נתערבו כותבין הרשאה זה לזה לא הוכרו אין כותבין הרשאה זה לזה הדר אוקי רבא אמורא עליה** [ז]**ודרש דברים שאמרתי לכם טעות הן בידי ברם כך אמרו משום ר' ינאי** [ח]**הוכרו ולבסוף נתערבו כותבין הרשאה זה לזה לא הוכרו אין כותבין הרשאה זה לזה שלחו ליה בני אקרא דאגמא לשמואל ילמדנו רבינו היו מוחזקין בזה שהוא בכור ואמר אביו על אחר בכור הוא מהו שלח להו כותבין הרשאה זה**

תורה אור השלם

1 כִּי תַזְרִיעַ לְאִישׁ שְׁתֵּי נָשִׁים הָאַחַת אֲהוּבָה וְהָאַחַת שְׂנוּאָה וְיָלְדוּ לוֹ בָנִים הָאֲהוּבָה וְהַשְּׂנוּאָה וְהָיָה הַבֵּן הַבְּכוֹר לַשְּׂנוּאָה:

דברים כא טו

2 דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר אִשָּׁה כִּי תַזְרִיעַ וְיָלְדָה זָכָר וְטָמְאָה שִׁבְעַת יָמִים כִּימֵי נִדַּת דְּוֹתָהּ תִּטְמָא וּבַיּוֹם הַשְּׁמִינִי יִמּוֹל בְּשַׂר עָרְלָתוֹ:

ויקרא יב ב-ג

גליון הש"ם

רשב"ם ד"ה קשיא כו' אבל תיובתא. עי' לעיל דף נג ע"ב ברשב"ם ד"ה קשיא:

הגהות הב"ח

(א) גמרא רב שרביא ל"ל קודם רב שזבי: (ב) שם בן ולא טומטום בכור ולא ספק. נ"ב נראה דרבא קודם מזרב שיזבי דמפרש בריימתא דה"ק בן ולא טומטום כלומר אילו נמצא בן ולא נמצא והיה הבן הייתי אומר אפי' טומטום אשתא דבמיב והיה הבן שיהא בן משעת הויה ולא טומטום [בכור ולא ספק פירוש ואילו] נמצא והיה הבכור ולא נמצא והיה הבן הבכור הייתי אומר אפי' טומטום נמי וקרא דזהיה הבכור לא אתא אלא ללמד שיהא בכור משעת הויה דהייתו הוכרו ולבסוף נתערבו לאפוקי היכא שלא הוכרו כלל לכך כתב לך והיה הבן הבכור לאחויי דזהיה קאי אבן למימרא דבעינן בן משעת הויה ולא טומטום אבל לא בעינן בכור משעת הויה ולפיכך אפילו [לא הוכרו כלל כותבין] הרשאה זה לזה וכבור דקא בריימתא דבן ולא טומטום אתא דלא לאיתר כל עיקר ולבתר חזרה מהיהא דר' יוחנן קא מפרש רבא בריימתא דה"ק בן ולא טומטום כלומר אילו נמצא בן ולא נמצא הבן הבן כו' וכדפ' בכור ולא ספק פי' אילו נמצא והיה הבכור ולא נמצא והיה הבן הבכור לא הייתי ממעט אלא טומטום בלומר דקא אמר הכי קאמר דבעינן [בכור משע' הויה ולא] טומטום אשתא מיתותא דבן קא אמעיקן מרמי כאילו נמצא והיה הבן והיה הבכור דזהיה אתרייהו קאי דבעינן שיהא בן משעת הויה ולא טומטום וכבור [משעת הויה לאפוקי היכא] שלא הוכרו כלל ובזה מתיישבי כמה תמיהות בגמרא זו גם לא צריך לפרש דקרא לא אתי למעוטי אלא מאי דדמי טפי למעוטי כגון דלא הוכרו כלל כו' [ומתקרא שמעתין טפי] אלא שיהא בכור משעת הויה דהייתו הוכרו ולבסוף נתערבו וכיונא בזה פירש רבינו אליהו דיסיר קאי נמי אבן אשתא לגמרן כדף ה זה ע"ב בתוס' ד"ה כך: (ג) רשב"ם ד"ה אי הכי וכו' מספיקא דלמא זכר הוה. נ"ב ואף על פי דלעיל פי' אפילו כאנקדע ונמצא נקבה איתה מטומטה [משום לידה וקן] אין לה ימי טוהר אפשר לומר דהכי שבך הדין אלוקה דיבא ברייתא מ"מ כאן דפריך עלויה ה"פ אמ"ל דלא [דרשינן הכי] אלא דלגבי זכר איתה טומאה לידה אפילו אינה [ניתני ולנקבה] דלמא זכר הוה: (ד) באא"ד עד שתשב ז"ן ימים נקיים. נ"ב כתב מהר"ש לוריא ז"ל לפוס דיהטא קאמר הכי אבל לא דייקא אלא ע"ז נקיים בעי' מאחר דראתה

ג' ימים ומש שתי לאיות אתחרטות הוי י"ז ולא בעי' ז"ן נקיים אלא בטוהר ממש כדאיתא לשם דלא דעבדא בלאה פרק היא עומדת משום הכי בעי ז"ן נקיים דשמא ג' לאיות הראשונות סוף זיבה הן ולאייה הראשונה היא אבל הכא הראשונה ממ"ן אי התחלת זיבה לא הוה אלא ז' לאיות הראשונות אלא הכי בין הכל אלא ז"ן ימים חוץ מיום לאחון דהייתו לאייה הראשונה ולא בעי' אלא ע"ז נקיים וה"א לא דאתה אלא כל ז' ימים לא בעי אלא ז"ן נקיים ודו"ק. עוד יש לתקשות כאמתא ביום ז"ח למה הוי אמתא נדה לימא אמתא לאייה הוי זיבות וא"כ אמאי בעי ז"ן ימי זיבה ואמ"ל ז' ימי נדה ואל"כ ביום ז"ח מון מראייה הראשונה מוהה זיבות ול"ק מידי כי לעולם אינם ממתילין ימי נדות אחר אמאי בעי ז"ן ימי זיבה ואם לא אמאי בעי ז"ן ימי נדות לעולם אין זיבות אלא אחר ימי נדות ולעם בעכרכן הבאתי דבריי הרמב"ן שכ"כ להדיה: (ה) באא"ד ולראתה יום י"ח. נ"ב פי' כשמעלה ודאי דבר: (ו) תוס' ד"ה מדדרש וכו' דהלכתא אלא שויה. נ"ב הכי אפקיה ב"ק דף ע ע"ש:

יום דהויא שומרת יום כנגד יום וטובלת ביום מ"ב ומשמשת אלא להכי תנא לזכר דאסורה עד מ"ח. וכן לענין נקבה אם תראה ליום ע"א ותחזור ותראה ליום ע"ד ומשום הכי איצטריך למיתני זכר. והכא נמי אי משום חומרא הוא ליתני לזכר ולנקבה ולנדה אלא ש"מ מדלא קתני הכי [ש"מ] דלאו משום חומרא הוא. וקשיא לרב שיזבי דמחמיר: שילדו שני זכרים במחבא. בלילה בהחבא בלא בן או בביום בחושך בלא אור ושתי הנשים היה להם בעל אחד בחור והיו מבכירות ואין ידוע אי זה מהן בכור איזה נולד קודם ונולד לו שוב בנים אחרים כשיגדלו ויבואו לחלק ירושׁ' אביהן עם אחיהם יכתבו אחד מאלו שני ספיקי בכורות הרשאה לאחיו כדי ליטול פי שנים ויאמר לאחיו אם אני בכור תנו לי פי שנים בשביל עצמי ואם אחי הבכור ולא אני תנו לי פי שנים בשבילו שהרי בידי הרשאה שהרשני אב חלקו הבכורה ביניהם ולאפוקי מיהא אתי האי דרשא לשני זכרים שנולדו במחבא והוכרו מעיקרא איזה מהן בכור ולבסוף נתערבו ולא הוכרו כותבין הרשאה זה לזה אם תראה לי ד"ה לדידהה: בני אקרא דאגמא. כפר שעומד באגם: היו מוחזקין בו בני אדם. באחד שהוא בכור ואמר אביו על אחד מאחיו שהוא בכור מהו. מי אזלינן בתר דמוחזק לן שהוא בכור או בתר אביו אזלינן דאמר קים ליה בגויה: שלח להו כותבין הרשאה זל"ז משום ספיקא דלא אזלינן בתר חזקה (ט) דאבוה:

ט) ל"ל דלאבוה מכמים ליה לחזקה.

עין משפט נר מצוה

סח א מיי' פ"ב מהל' נחלות סל"ו. ג סמג עשין לו טוש"ע ח"מ סי' רעז סעי' ד: ב ש"ע י"ד סי' רפו סעי' י מהג"ה:

סט ג מיי' פ"י מהלכות אישורי ביאה הלכה יח סמג לאוין קיח טוש"ע י"ד סי' קלד סעיף ח:

ע ד מיי' פ"ב מהל' נחלות הלכה ו סמג עשין לו טוש"ע ח"מ סימן רעז סעיף יא:

מוסף רש"י

הובא בענמוד קודם

מוסף תוספות

א. ואם מכר קודם חלוקה לא עשה ולא כלום וא"כ האיך הוא כותב הרשאה דהרשאה כמתנה. רשב"ם. **ב.** ועשו תקנה לענין שליחות כאילו היה קונה קנין גמור. תוס' ב"ק ע. [ו]כי מלוה. דאע"ג דלא מצי לאקנויי מרשה בה. רמב"ן.

רבינו גרשום

משום דבכור הוא. טומטום בכור. שנקרע: עד שיהיה בכור בשעת הויי' משעת לידה וזה היה ספק קודם לכן אם זכר הוא אם לאו: אמימר אמר אף אינו ממעט בחלק. בשעה שאם היו שני אחים בכור ופשוט וזה טומטום שלישי כשיבואו לחלק בין נכסים כמאן דליתי דמי ויחלוק עם אחיו פי שנים בכל הנכסים. אבל אותן שני חלקים חלק פשוט של בכור וחלק אחיו פשוט יחלקו לג' ויקח טומטום חלק השלישי. מ"ש לא ממעט דכתיב וילדו לו בנים הגך דהוי' בנים בשעת לידה ממעטי והוא לאו בן הוא משעת לידה: רב שזבי אמר אף אינו נימול לשמנה. שאם חל שמיני שלו בשבת לא מחללינן עליה שבת דמחמרינן גבי שבת: רב שרביא אמר אף אין אמו טמאה לידה. משום דכל זכר מטמא שבעה ימים כימי נדתה אבל הוא אינו מטמא כלל: מיתיבי. קא תנא במס' נדה המפלת טומטום ואנדרוגינוס זה הוא זכר ונקבה. וטומטום הואיל דלא ידענינן מה הוא מחמרינן ותשב לזכר ולנקבה. כיצד יהבינן לזה ימי טהרה כזכר בשביל דבעינן יום ותו לא ומתוך אותן ארבעים תהא טמאה י"ד יום כדין יולדת נקבה אלמא דמחמרינן גבי טומאה. תיובתא דרב שרביא דאמר דאין אמו טמאה לידה כלל והא הכי מחמרי' בה לזכר ולנקבה. ולימא תיהוי תיובתא דרב שיזבי דאמר לעיל דלא דיינינן כזכר ודאי ואינו נימול לשמונה בשבת אע"ג דנקרע ונמצא זכר והא הכא דאמרינן דתשב לזכר ארבעים אף על פי שלא נקרע. ומשני לרב זביד לא הוי תיובתא משום דהאי תנא דאמר תשב לזכר ולנקבה ספוקי מספקא ליה אי זכר הוא או נקבה היא משום כחי אזיל לחומרא דתשב לתרייהו לזכר ולנקבה וגם הכי נמי אזיל רב שיזבי לחומרא הואיל דבשעת לידה מספקא ליה אם זכר אם נקבה אזלינן לחומרא ולא מהלינן לי' בשבת משום דבן ודאי בעינן משעת לידה ודאי לאו הכי הוא ומשום הכי לא קשיי' ליה דהכא נמי מחמיר: אי הכי הוא. דמשום חומרא הוא אמאי לא מחמרינן בה כל חומרות דמצינן למימר ונימא דתשב לזכר ולנקבה ולנדה. הכי פירושא אם ילדה זכר מטמא ז' ימים ומכאן ואילך לאחר מ' ימים כל דם שהיתה

רואה סמוך לוסתה יושבת עליו ז' נקיים ואם ראתה באותן ל"ג (אפי' הכי) דם טוהר הוא. אבל אם חזרה וראתה יום שמיני יושבת יום כנגד יום ואם ראתה ג' ימים רצופין בתוך י"א יום הרי זו זבה גמורה וצריכה נקיים. והאי דקאמרינן הכי תשב לזכר ולנקבה ולנדה כדאמר לא יהבינן לה ימי טוהר אלא אי חזי' ליום ט"ו דאיהי טמאה נדה. ומקשינן במס' נדה למה הזכיר דבר כיון דתני לזכר ולנקבה ולנדה לא אצטריך למיתני זכר דאי לענין טמאה לידה לא קתני תשב לנקבה ולנדה לא איצטריך לטמאה לידה דזכר דהוי בכלל י"ד דנקבה. ואי לענין טהרה ימי טוהר קאמר לזכר הא קתני נדה כיון דקתני לנדה וש"מ דלית לה ימי טוהר אלא אי חזיא (ליום נ"א) הוי טמאה נדה אלא להכי תנא לזכר לחומרא דאע"ג דאין לה ימי טוהר יהבינן ליה דין דזכר להכי שאם תראה ליום ט"ד לילדתה בימים ארבעים שלמו ז' ימי נדתה ואם תחזור ותראה ליום מ"א תהי' מקולקלת עד מ"ח דא"ל דאם לא תנא לזכר אמרינן בסוף מ' שלמו ימי נדתה ומה שראתה ביום מ"א היינו בתוך י"א לה שוב דין נדה ואינה טהורה עד מ"ח דאי לא תנא לזכר אמרינן בסוף מ' שלמו ימי נדתה ומה שראתה ביום מ"א היינו בתוך י"א